

Demokratičtí socialisté

Ačkoliv organizace DSA (*angl. Democratic socialists of America*) existuje ve své nynější formě po sloučení s předchůdkyněmi již od roku 1982, na výsluní současného dění v Kongresu se dostala až v roce 2018 zvolením tzv. „The Squad“ (skupiny silně progresivních kongresmanek) do Sněmovny reprezentantů. DSA spolu s příbuznými organizacemi podporovala v prezidentských volbách roku 2016 Bernieho Sanderse. Vlna nevole a zklamání plynoucí z vítězství Donalda Trumpa daly neočekávanou hnací sílu novým kandidátům, kteří se profilovali levicověji než zbytek Demokratické strany. Jako klíčové se ukázalo členství a podpora Alexandry Ocasio-Cortez, která uskupení získala potřebnou publicitu. Ta umožnila kandidátům s podporou DSA zvítězit ve volbách do okresních a státních zastupitelstev, jakož i do samotného Kongresu. Po tomto úspěchu raketově vzrostla velikost členské základny a z Demokratických socialistů se tak stala síla, kterou je třeba brát vážně na všech úrovních. Netřeba dodávat, že všichni členové DSA jsou zvoleni na kandidátce Demokratické strany, což s nelibostí nesou pravicovější demokraté a v budoucnu by tak mohlo docházet k vyostřenějším konfliktům. Počet Demokratických socialistů je na půdě kongresu stále velmi nízký, vynahrazuje jim to však mediální pozornost. I díky široké známosti si tak můžou dovolit odmítat finanční dary na kampaň od jiných než občanských sbírek.

Ideologie & postoje

Ve své moderní podobě frakce ideologicky v mnohém vychází z myšlenek Bernieho Sanderse, jemuž mnoho členů asistovalo při kampani. Svorně hlásá implementaci socialismu a myšlenku, že ekonomika a politika mají sloužit všem. Odmítá však čisté centrální plánování, místo toho podporuje nezávislé družstevní vlastnictví a částečné znárodnění strategických sektorů. Klíčový je zde boj za práva pracujících, na který je DSA patřičně hrdá. Dlouhodobě se totiž zasazuje o zvýšení minimální mzdy a systematické řešení legislativních nedostatků v pracovním právu. I díky tomu se těší velké přízni mezi odboráři. Důležitá je u nich také ochrana přírody – členové DSA žádají uhlíkovou neutralitu do roku 2030 a přetvoření životního prostředí na udržitelné. Patří mezi zastávce největších reforem zdravotnictví, které mnohdy dokonce překračují hranice evropských systémů všeobecného veřejného pojištění. Prostředky pro veřejné financování chtějí Demokratičtí socialisté získat progresivním zdaněním korporací, soukromých osob a neekologického průmyslu. K bezpečnostním složkám Demokratičtí socialisté nechovají přílišnou náklonnost. Obranný rozpočet považují za zbytečně nabobtnalý a veškerá zahraniční nasazení ozbrojených složek

za zcela zbytečná, vývoz zbraní pak přímo za nebezpečný. Policii zase spojují s rasově motivovaným násilím. I v otázkách migrace považují zcela nekonfliktní přístup za nejlepší a požadují bezpodmínečné otevření hranic spolu s finanční podporou pro státy celé jižní hemisféry. Již tradičně pak vyjadřují podporu menšinám, především rasovým a sexuálním, a podporují zrovnoprávnění na všech úrovních, zároveň s pozitivní diskriminací jako odškodněním za represivní minulost.

Vztahy s frakcemi

Ačkoliv se zejména v otázkách ekologie či spolupráce s odbory frakce napříč členskou základnou shodne, v jiných oblastech je situace vyostřenější. Členy DSA jsou totiž příznivci „původního“ amerického socialismu podle E. Debse, zelení a sociální demokraté evropského typu, ale nalezneme mezi nimi i radikální komunisty či anarchisty. Detailnější úvahy nad státní správou tak často nevyústí v jasnou doktrínu a ponechávají jednotlivým zákonodárcům velký prostor pro utváření budoucí vize. Nejblíže má tak frakce Demokratických socialistů k Progresivistům – přeci jen se nakonec se členská základna obou frakcí protíná, a tak by neměl být problém dosáhnout alespoň kompromisu. Nové demokraty vnímají jako příliš pasivní a neváhají vyvinout na ně v zájmu efektivnější legislativy nátlak. S modrými psy se rozcházejí kvůli vazbám Psů na soukromý sektor a paradoxně tak v některých případech nacházejí častěji společnou řeč s Liberálními republikány než s vlastními spolustraníky. Avšak zbytek Republikánské strany je považuje za příliš radikální. Takřka vždy se navíc dostanou do konfliktu s Klubem za Svobodu, který je považuje za hrozbu pro americký způsob života i Ameriku samotnou.

Progresivisté

Jako druhá nejsilnější frakce v Demokratické straně má CPC (*angl. Congressional Progressive Caucus*) velký vliv na projednávanou legislativu a její konečnou podobu. Při svém vzniku v roce 1991 byla CPC malou, nevýznamnou skupinou, oponující daňovým škrtům Reaganovy administrativy. U jejího vzniku však stálo mnoho zvučných jmen, byť se mnozí později s frakcí rozešli. Prvním předsedou se stal novopečený nezávislý poslanec Bernie Sanders, s nímž ve frakci působila např. Maxine Waters, Nancy Pelosi, nebo Jim McDermott. Frakce po většinu své existence živořila, protože se jí i přes dramatické protiválečné protesty a legislativní boj za progresivní zdanění nedařilo získat kýženou podporu. Změnu přineslo až zvolení Baracka Obamy prezidentem. Vzápětí ale přišla další

porážka poté, co bylo upuštěno od vytvoření federální veřejné zdravotní pojišťovny, kterou Mluvčí sněmovny Pelosi (v té době již bývalá členka frakce) Progresivistům slibovala. CPC se oklepala a prošla generační obrodou v letech 2011-13, kdy velká část zakládajících členů odešla na politický odpočinek a uvolnila tak místo pro akčnější mladé poslance. Dobrý vztah s aktivistickými organizacemi a silná opozice vůči Donaldu Trumpovi nakonec napomohly posílení Progresivistů a v současném Kongresu tak mají velkou rozhodovací sílu. Jak progresivní hnutí získávalo popularitu, začala se ale část příznivců posunovat dále nalevo. I přesto, že formálně zůstávají členy CPC, operují v rámci radikálnějších organizací a frakcí, např. jako Demokratičtí socialisté.

Ideologie & postoje

V praxi dnes Progresivisté prosazují hlavně zodpovědnou klimatickou politiku (kromě jiného také uhlíkovou neutralitu do roku 2050), hlubší reformu zdravotnictví (mělo by jít o plošné zkvalitnění péče nasazením nových medicínských standardů a zavedení jednotného veřejného pojištění), reformu financování univerzit a dlouhodobou podporu pracující střední třídy. Stále se sice považují za antimilitaristickou frakci, jejíž názor na ozbrojené složky je dnes ale umírněnější. Finance na obranu sice chtějí omezit, počítají nicméně s mezinárodní vojenskou spoluprací na zachování míru. Zároveň je ale na pořadu dne ukončení vleklých konfliktů po celém světě, do kterých jsou USA zapojené. Mnoho Progresivistů se považuje za spojence hnutí Black Lives Matter, volají po zastavení policejního násilí a neváhají odejmout policii finance. Kladou také důraz na sociální rovnost menšin. Zvláštní pozornost si u nich pak zaslouží regulace zbraní. Zde jde zejména o zastavení prodeje zbraní vojenských ráží. V otázkách migrace dávají prioritu ochraně dětí a jejich budoucnosti. Urputně také bojovali např. proti detenčním vyhláškám Donalda Trumpa, a posilovali status tzv. „snílků“, který by zachoval jejich speciální status v právním systému USA. Důležitou součástí programu Progresivistů je zvýšení minimální mzdy. Mezi členy se však liší metodika jejího navýšení. Zatímco někteří poslanci podporují pouze jednorázové navýšení na \$15, počítají ostatní s graduálním navyšováním podle různých ekonomických indikátorů.

Vztahy s frakcemi

Progresivisté již dnes nejsou agresivní frakcí, místo toho se snaží využít svého dosaženého uznání a pozice uvnitř Demokratické strany k utvoření jejího hlavního proudu. Přírozenými partnery pro ně jsou Demokratičtí socialisté, kteří se s Progresivisty (kromě extrémních

případů) shodnou v řadě bodů. Dalším důležitým partnerem jsou pro ně Noví demokraté, kteří jsou pro schválení legislativy často neopomenutelní. Zde zároveň dochází v rámci zvláštní symbiózy k největším ústupkům, ale to se může patřičnými dohodami či hegemónickým vystupováním lehce změnit. Do dohod s Novými demokraty bývají často zahrnutí i Modří psi, ale v otázkách ekonomiky dochází k významným sporům, které dohody o progresivnější agendě znemožní. CPC neudrhuje žádné zvláštní vztahy s frakcemi Republikánské strany s výjimkou Liberálních republikánů, s nimiž se shodují např. v otázkách ekologie. Ideologicky ostře soupeří s Klubem za Svobodu, který vystupuje jako reakční síla právě na vliv Progresivistů v Kongresu.

Noví demokraté

Moderní frakce NDC (*angl. New Democrat Coalition*) sice byla založena až v roce 1997, její kořeny však sahají hluboko do 80. let 20. století, kdy se demokratičtí senátoři z jihu snažili přijít s odpovědí na úspěšnou politiku Ronalda Reagana. Zrodila se tzv. „Třetí cesta“ – zodpovědná fiskální politika a dobré pracovní podmínky pro střední třídu, které měly udržet jižanské voliče. Noví demokraté se tenkrát dokonce považovali za „progresivní“ (ve smyslu státní správy a ekonomiky). Ze začátku však tato strategie selhávala a bývalé modré bašty se obracely k republikánům. Vše se však změnilo zvolením Billa Clintona, který vystupoval jako Nový demokrat a svou předvolební kampaň postavil na ekonomických slibech a konsenzuálním přístupu k ožehavějším otázkám. Tato metodika pak již Novým demokratům zůstala i v dalších letech a i přesto, že tvořili většinu, profilovali se jako největší tvůrci kompromisů napříč stranami. Během války v Iráku se alespoň zpočátku mnoho Nových demokratů rozhodlo invazi podpořit. Valná část poté změnila názor (to se stalo osudovým Johnu Kerryemu ve volbách 2004), ale faktem zůstává, že Noví demokraté jsou tradičně zastánci ozbrojených složek a do jisté míry i jejich zahraničního angažmá. Vrchol svého vlivu zažili Noví demokraté během vlády Baracka Obamy (sám Obama se považoval za Nového demokrata), kdy se povedlo utvořit dlouhodobý konsenzus s Progresivisty. Během Obamovy vlády ale také NDC začala ztrácet vítr z plachet právě ve prospěch Progresivistů. Návrat do role nejsilnější frakce se jim povedl teprve masivní mobilizací umírněných kandidátů a voličů ve volbách 2020, po kterých si udržují křehkou dominanci v řadách Demokratické strany.

Ideologie & postoje

Základem politiky NDC je kompromisní řešení, které umožní hladké udržení volného trhu a pracovních příležitostí. Protekcionismus, či dokonce centrálně plánovaná ekonomika, jsou pro Nové demokraty nepředstavitelné, nesnaží se však stát vyloučit z role vrchního dohláze. Důležitá je také otázka klimatické změny, ke které sice NDC přistupuje umírněně (a jako vždy se snaží najít funkční kompromis mezi prosperitou a ochranou životního prostředí), ale zároveň s ní počítá jako integrální částí svého programu. V zájmu zachování rostoucí ekonomiky počítá frakce také s udržení hegemonie USA ve světě – a to jak diplomatickými, tak vojenskými prostředky. Na zahraniční obchod nahlíží podobným způsobem, a tak např. podporují obnovení dohody NAFTA v upravené verzi. V otázkách zdravotnictví se Noví demokraté staví za částečné veřejné pojištění v symbióze se soukromým sektorem. Affordable Care Act je pro ně v tomto ohledu důležitým stavebním kamenem, ze kterého odvozují všechny další změny. Aktivně se zabývají dostupností bydlení, kde je cílem jejich politiky dostupnost soukromých nemovitostí pro všechny občany.

Vztahy s frakcemi

Díky svému unikátnímu zaměření na kompromis i v situacích, kdy by bylo možné legislativu protlačit prostou většinou, mají Noví demokraté relativně dobré vztahy napříč politickým spektrem. Stávají se sice terčem útoků Demokratických socialistů, kteří je považují za příliš pasivní a návrhy Progresivistů ochuzují o elementy, které považují za příliš levicové. V konečném důsledku ale platí, že je lepší kompromisní legislativa než žádná, a tak se zpravidla povede uzavřít dohodu alespoň s Progresivisty. S Modrými psy a Liberálními republikány se dokážou dohodnout téměř na čemkoliv. S Novou pravicí nalézají zhodu zejména v otázkách zahraniční politiky. V aktuálním Kongresu Nové demokraty ohrožují roztržky s levicovějším křídlem strany, které je silnější než kdy dřív. Na druhé straně barikády je to pak Klub za Svobodu, který má potenciál strhávat Novou pravici k extrémním pozicím, ze kterých již není možné dosáhnout kompromisu.

Modří psi

Stejně jako Noví demokraté pocházejí i Modří psi z hlubokého jihu, kde se na rozdíl od centristického přístupu svých kolegů vyhrazovali proti vlastní straně, aby ve svých baštách i nadále vítězili. Svého přesahu k pravicové části populace hojně využívali, silně se angažovali v zákulisních dohodách a snažili se dosahovat kompromisu. Konec čtyřicetileté hegemonie Demokratické strany v Kongresu, při které představovaly pomyslný jazýček na vahách, je ale odsunul na periferii. Svou existenci tak formalizovali založením BDC (*angl. Blue Dog Coalition*) v roce 1995. Mnohokrát byli kritizováni vlastní stranou např. za podporu války v Iráku. Vrcholu své novodobé moci dosáhli Modří psi zvolením Baracka Obamy, za jehož vlády dlouho představovali rozhodující hlas. Podařilo se jim tak značně oslabit reformu zdravotnictví a zamezit významným krokům proti průmyslu ve jménu ekologie. Toto oponování a přílišné propojení s korporátní lobby se jim ale vymstilo a v dalších letech citelně oslabili. Éra Donalda Trumpa nedávala mnoho možností mezistranickému konsenzu a Modří psi se nemohli odlišit od zbytku Demokratické strany. Frakce ale prošla proměnou a nyní jsou však zpět ve hře s novými prioritami – národní bezpečností a vyváženým rozpočtem.

Ideologie & postoje

Podstatnější, než co prosazují, je u Modrých psů to, k čemu se nevyjadřují. Jejich velká flexibilita totiž spočívá v absenci postoje k sociálním otázkám. Prioritou jsou pro ně ozbrojené/bezpečnostní složky a jejich mezinárodní angažmá. Žádný veřejný výdaj ale nesmí překročit hranici únosnosti pro rozpočet. Na rozdíl od zbytku Demokratické strany nepodporují zadlužení státu kvůli sociálnímu systému a nesekundují ani přílišnému zdanění. Jejich specialitou je ochrana malých a středních podniků, a to zejména na venkově, jehož hlasem se Modří psi cítí být. Zajímavá je také aktivita frakce při uzavírání právních mezer. Při té se vždy striktně řídí „selským rozumem“ a jejich členové byli navrhovateli zákonů na omezování financí pro politické kampaně, nebo při boji s všudypřítomným tzv. gerrymanderingem. Neangažování se v sociálních otázkách mimo jiné znamená, že členové mají velkou svobodu rozhodovat se nejen v otázkách nerovnosti menšin, náboženského života, ale částečně i ohledně migrační politiky. V takovém případě pak záleží na názorovém proudu konkrétního okrsku, přičemž v minulosti se obecně členové BDC profilovali spíše konzervativněji kvůli své jižanské voličské základně. V zahraničí jde Modrým psům hlavně o udržení amerického obchodního vlivu a otevřené příležitosti pro exportující firmy. Rozhodně

odmítají izolacionistickou politiku a zestátňování. Životní prostředí je u BDC sice uznaným problémem, který je třeba řešit, ale nesmí docházet k výraznému omezování průmyslu a ekonomického růstu.

Vztahy s frakcemi

Modří psi jsou ve svých spojenectvích velmi flexibilní. Jejich ideálním výsledkem je kompromis mezi Novými demokraty a Novou pravicí, jehož středem se pak stávají jejich vlastní zájmy. Přesto nevyklučují ani dohodu s Progresivisty, pokud nebude ohrožena vyvážená fiskální politika, a financování bezpečnostních složek. Jejich korporátní závazky a prioritní ochrana průmyslu obvykle vylučuje spolupráci s Demokratickými socialisty. Liberální republikáni mohou posloužit jako dobrý vstupní můstek pro utváření mezistranického kompromisu, problémy ale potenciálně nastávají v otázce ochrany životního prostředí. Antisystémový Klub za Svobodu s nimi jakoukoliv spolupráci odmítá, ovšem jsou schopni se domluvit s Tradicionalisty, zejména díky odvolávání se na konzervativní hodnoty jihu. Opravdovým (byť nefrakčním) spojencem Modrých psů je v konečném důsledku soukromý sektor se svým kapitálem a vlivem, jehož pozici v Kongresu BDC hájí v zájmu zdravého ekonomického růstu.

